

Bijlage 6 - Diervoeders

1. DE EU-RICHTLIJNEN

De belangrijkste doelstellingen van de EU-diervoederregelgeving zijn:

- Het zorgdragen voor veilige voeders van goede kwaliteit, mede t.b.v. goede resultaten in de dierlijke productie;
- De veiligheid van voeders, om een hoog beschermingsniveau voor de gezondheid van mensen en dieren te bereiken;
- De veiligheid voor het milieu;
- Zorg dragen voor een eerlijke handel.

Om die doelstellingen te bereiken heeft de Europese Commissie als belangrijkste diervoederrichtlijnen vastgesteld:

- Richtlijn 95/69/EG houdende de vaststelling van de voorwaarden en bepalingen voor de erkenning en de registratie van bedrijven en tussenpersonen in de sector diervoeding en tot wijziging van de Richtlijnen 70/524/EEG, 74/63/EEG, 79/373/EEG en 82/471/EEG;
- Richtlijn 1999/29/EG inzake ongewenste stoffen en producten in diervoeding (maximumgehalten);
- Richtlijn 96/25/EG betreffende het verkeer van voedermiddelen, tot wijziging van de Richtlijnen 70/524/EEG, 74/63/EEG, 82/471/EEG en 93/74/EEG (voorwaarden aan de handelskwaliteit en etikettering van voedermiddelen (enkelvoudige voeders));
- Richtlijn 82/471/EEG betreffende bepaalde in diervoeding gebruikte producten (verplichte pre-market toelating van bijzondere stikstofhoudende producten);
- Richtlijn 70/524/EEG betreffende toevoegingsmiddelen in de veevoeding (verplichte pre-market toelating);
- Richtlijn 79/373/EEG betreffende de handel in mengvoeders (voorwaarden aan de handelskwaliteit en etikettering);

2. VERGELIJKING

Ter beoordeling van de Nederlandse positie ten opzichte van andere EU-landen is gekeken naar de implementatie van de genoemde richtlijnen en additionele nationale wetgeving en normstelling.

Implementatie

In Nederland zijn deze richtlijnen door het Productschap Diervoeder geïmplementeerd in de Verordening PDV Diervoeders 1998. In 2004 wordt de implementatie van de EU-diervoederregelgeving ondergebracht bij de centrale overheid (LNV) middels een Kaderwet Diervoeders. In Duitsland, Denemarken, België en Spanje zijn de richtlijnen eveneens omgezet in nationale wetgeving.

Stand van zaken Nederland

Nederland kent geen uitgebreide aanvullende wet- en regelgeving maar heeft enkele aanvullende overheidsnormen voor ongewenste stoffen in diervoeders. Dit geldt onder andere voor het mycotoxine 'DON' in graan en graanproducten (en daarmee geproduceerde mengvoeders) en voor PCB's in frituurvetten.

Verder kent de diervoedersector de vrijwillige deelnameregeling 'GMP+' (gebaseerd op HACCP-beginselen) voor aanvullende systematische kwaliteitsborging van diervoeders. Daaronder vallen ook normen, aangaande ongewenste stoffen in diervoeders, die boven de aangescherpte overheidsnormen uitgaan. Tevens zijn er kwaliteitsborgingssystemen voor transport van diervoeders en laboratoria die diervoedermonsters analyseren.

Stand van zaken andere landen

In Duitsland gaat de nationale wet- en regelgeving op bovenbedoelde terreinen niet verder dan de EU-richtlijnen. Momenteel wordt de mogelijkheid onderzocht om strengere eisen te stellen aan het transport, de opslag en het drogen van diervoeders. Inzake ongewenste stoffen zijn er een aantal (niet bindende) richtwaarden uitgegeven door de Duitse overheid. In 2001 hebben de Duitse overheid en het bedrijfsleven een convenant afgesloten om het gebruik van antibiotica in standaard diervoeders uit te sluiten.

In Denemarken is er inzake ongewenste stoffen een aanvullend verbod om formaldehyde toe te voegen aan mengvoeders en mogen er in het productieproces van diervoeders geen oliën of vetten worden gebruikt die nikkel bevatten. Voorts is er aanvullende wetgeving ten aanzien van productie, opslag en transport van diervoeders om besmetting met salmonella te voorkomen. Tenslotte is er, aanvullend aan 95/69/EG, een vrijwillige deelnameregeling voor diervoederproducenten aan een kwaliteitscontrolesysteem opgesteld.

België heeft aanvullende wetgeving m.b.t. Richtlijn 95/69/EG. Naast de verplichte erkenning en registratie van producenten van en handelaren in additieven en voormengsels en van producenten van mengvoeders, stelt België hiermee de toelating verplicht voor handelaren en diervoederproducenten die gebruik maken van:

- producten van landdieren (dierlijke grondstoffen van landdieren);
- producten van vis en andere zeedieren;
- kritische toevoegingsmiddelen van de categorie bindmiddelen, en van handelaren in:
- mengvoeders.

Deze bedrijven dienen aan een aantal minimumvoorwaarden te voldoen bij hun kwaliteitscontrole (monsternames en analyses op PCB's en administratieve verplichtingen in het kader van traceerbaarheid van producten).

Op het gebied van ongewenste stoffen heeft België aanvullende normen voor PCB's en richtwaarden voor enkele andere ongewenste stoffen.

België heeft in - in navolging van Nederland - een vergelijkbaar vrijwillig kwaliteitsborgingssysteem door de diervoedersector ingevoerd.

Spanje heeft de EU-richtlijnen één op één overgenomen en stelt geen aanvullende wettelijke eisen op het gebied van ongewenste stoffen of additieven. Sommige Spaanse autonome regio's stellen strengere eisen aan de registratieplicht voor handelaren in diervoeders.

3. CONCLUSIE

De richtlijnen zijn in alle landen geïmplementeerd. België en Denemarken lopen enigszins voorop met aanvullende wettelijke eisen voor diervoeders en diervoederleveranciers. Daarentegen lopen Nederland en België voorop met zelfregulering in de diervoedersector op het vlak van aanvullende normen voor ongewenste stoffen en systematische kwaliteitsborging van diervoeders.